

Καρούλην) ποῦ εἶναι μάννα 'ς αὐταῖς τῆς παληόδουλειαις!

ΚΑΡΟΥΛΑ. Δίγα τὰ λόγια σου, παρακαλῶ!

ΤΖΩΡ. Ἐλα ντέ! Καί ἐπειδὴ εἶσαι ἀχρειοκάπηλος, δὲν θὰ 'πῇ πῶς εἶσαι καὶ συ᾿ ἀχρεός. Μόνον τὰ ἀγάλματα ποῦ πουλᾷς εἶναι ἀχρεῖα, ἤγουν χωρὶς φύλλο τῆς συκιάς καὶ μὲ τὸ συμπάθερο!

ΞΕΦΤΙΑ. (Γελῶν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀθηναίαν.) Τα βλέπεις τι τραβοῦμε γιὰ τὴν ἀφεντιά σου;

ΑΣΠ. (Μεταλγῶν). Ἐλα, πᾶψε τώρα.

ΞΕΦΤΙΑ. (Τῇ Ἀσπασίᾳ) Ἀμ! τοῦ λόγου σου πάλι!

ΑΣΠ. Ἐγὼ εἶναι ποῦ τὴν ἔπαθα χειρότερα!

ΞΕΦΤΙΑ. (Τῷ Καρούλῳ). Συγγνώμην, φίλε μου, ἀλλά...

ΚΑΡΟΥΛΑ. Περαιστικά, τί νὰ γίνῃ!

ΑΘΗΝΑ. Ὡραῖα νὰ σᾶς 'πῶ, νὰ περιπαίξεται ἔτσι. ἓνα ἀθῶν πλάσμα σὰν κ' ἐμένα!

ΤΖΩΡ. (Ἰδιᾷ) Τί λόγος!

ΑΣΠ. (Λαμβάνουσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης περίστροφά). Μὰ, τὰ ρεβόλβερ αὐτὰ τι χρειάζονται.

ΤΖΩΡ. Εἶναι τὸ ἀμανάτι τοῦ κύρ λογαχοῦ!

ΑΘΗΝΑ. (Θέλουσα νὰ ἀρπάξῃ τὰ περίστροφά ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Ἀσπασίας.) Δὸς μοῦ τα γλήγωρα ἰδῶ!

ΑΣΠ. (Ἀπομακρύνουσα τὴν Ἀθηναίαν.) Μὴ, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Τί θέλεις νὰ κάνῃς;

ΑΘΗΝΑ. (Δεικνύουσα τὸν Τζωρτζήν.) Θέλω νὰ τὰ σπάσω 'ς τὸ κεφάλι αὐτουνοῦ, ποῦ εἶναι ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας.

ΤΖΩΡ. Κτύπα με, κυρά μου, μὰ τὸ νοῦ σου, μὴ πάρουν φωτιά, κ' ἀκουστῇ... 'ς τὴ γειτονεῖα τὸ τί ἔγινε δῶ μέσα!

ΞΕΦΤΙΑ. Ἐλα, ἡσύχασε, Ἀθηνα, κ' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὲ ἀποκαταστήσω.

ΑΘΗΝΑ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ τελειώσῃ τώρα, ποῦ εἰμαι 'ς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ἀλλοιῶς σὰν περάσω τὰ τριάντα!... (Τῷ Καρούλῳ). Τί λὲς καὶ τοῦ λόγου σου;

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ;

ΑΘΗΝΑ. Ναί.

ΚΑΡΟΥΛΑ. Ἐγὼ λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶσαι ἀπὸ μάρμαρο!

ΑΘΗΝΑ. (Φεύγουσα). Νὰ χαθῇς!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ

ΣΗΜ. Ἡ ἀπὸ σκηπῆς διδασκαλία ἀπαγορεύεται ἄνευ γραπτῆς ἀδείας τοῦ γράψαντος.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΡΕΛΛΑ

Εἶναι φοραῖς ποῦ ὁ δῦστιχος σὲ κράζω, Στὴ μοναξιά 'ς τὴν ἀφῶνι σιγῇ. Κι' εἶναι φοραῖς ποῦ ἀθέλητα τρομάζω, Μήπως προδαίνεις, σὰν ροδίξ' ἡ αὐγὴ.

Ἀλλὰις φοραῖς τῇ θάλασσά κυττάζω, Ἀχνὸς μὲ τὴ δική σου συλλογῇ. Καὶ πῶς θ' ἀνοίξῃ ἀλλὰις φοραῖς λογιάζω, Ὡσὰν τὸ κρίνο, νὰ σὲ βγάλῃ ἡ γῆ.

Τοῦ κᾶκου εἶν' ὁλ' ἀπάτη ὁλογυρά μου. Καὶ θάλασσα, καὶ γῆ, καὶ οὐρανός, Ὅλα γελοῦν κρυφὰ 'ς τὴ δυστιχιά μου.

Γελᾷς καὶ σὺ, καὶ σιωπὴν διαβαίνεις, Σὰν νὰ μοῦ λείπῃ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ γαλανός, Ὡς ἂν ὄνειρα τρελλὰ, τι περιμένεις;,, Ζάκυνθος.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια)

Εἰσῆλθεν αὖθις εἰς τὸ Γραφεῖον. ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἦδη ὅμως οὐχὶ ὕπνος ἀλλ' ἄλλη αἰτία παρέλυε τὸν κάλαμόν του... ἡ ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ παρουσία τῆς Ἀλίκης Βασσελερύ. Ἀραγε εὐρίσκετο εἰσέτι ἐκεῖ; Ὅπως βεβαιωθῇ, ἡμιάνοιξε τὴν θύραν καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ τὴν κλείσῃ, φοβούμενος μὴ διαταράξῃ τὸν γλυκύτατον τῆς αἰδοῦ ὕπνον, ἐν μεγάλῃ ἐξηπλωμένης ἀφροντισίας, μὲ λελυμένην τὴν κόμην καὶ οὐ μικράν ἐν τῇ ἐνδυμασίᾳ ἀταξίαν.

— Λοιπὸν Νουμᾶ... Ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Βαγιάρ. Τί διάβολο!...

Ἐστράφη ἀποτόμως, ὥσπερ αὐτὸς ἐαυτὸν ὡς κακοῦργον ἀπὸ τοῦ τραχήλου συνελάβε, καὶ διὰ τῆς βίας ἐκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης, μὲ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, φραττων ὀφθαλμούς καὶ ὦτα, ὅπως μᾶλλον ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου, ἐπαναλαμβάνων τὴν τελευταίαν φράσιν, εἰς ἣν εἶχε σταματήσῃ, ἀλλὰ μάτην πειρώμενος νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ ἀντηχοῦσα ἔξωθεν καταιγὶς τὸν ἠνώχλει. Δυστυχῇ ὑπουργέ! Μάτην ἠθέλησε νὰ συνεχίσῃ τὸν λόγον του, ἀνακαλῶν εἰς τὴν μνήμην του τὸν ἱππότην Βαγιάρ, τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, τὴν θρησκείαν, τὸν ἐπαρχον τοῦ Σαμπερύ κλπ. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ εἰσχωρήσῃ αὖθις εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βαγιάρ, καὶ τὴν φορὰν ταύτην τόσῳ ἐγγὺς τῆς κοιμωμένης, ὥστε ἤκουε τὴν ἐλαφρὰν ἀναπνοήν της, ἤγγιζε διὰ τῶν δακτύλων του τὰ παραπετάσματα, τὰ περικλείοντα τὸν προκλητικὸν ἐκεῖνον ὕπνον, τὸ ἐν τῇ σκιᾷ μαργαριτωδὲς φαινόμενον ἐκεῖνο σῶμα...

Καὶ ἦδη ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πειρασμοῦ ἐπάλασε καθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἠδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τὰ χεῖλ' αὐτοῦ ψιθυρίζοντα τὰς παραγγελίας, ὥς οἱ γονεῖς πρέπει νὰ δίδωσι εἰς τὰ τέκνα των... ὅτε ὁ κρότος τῆς προσκρούσεως αὐτοῦ ἐπὶ τινος ἐπίπλου ἔκαμε τὴν αἰδοῦ ν' ἀνορθωθῇ ἐντρομος.

— ὦ! πόσον ἐφοβήθην... Ἀ! εἰσθεσεῖς;

Καὶ ἦδη ἐμεῖδία, χωρὶς οὐδὲν νὰ ταραχθῇ διὰ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐσθῆτος της. Ἐμείναν ἀκίνητοι, κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς σιωπηλῆς φλογὸς τῆς ἐπιθυμίας των ἀφῆνης ἐν τῷ δωματίῳ μέγα σκότος ἐπεκράτησε. κλεισθέντων ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου τῶν παραθυροφύλλων. Ἡκούσθη ὁ κρότος κλεισμένων θυρῶν, ὁ στρόβιλος τῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου συστρεφόμενων φύλλων καὶ ἀνθῶν μέχρι τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰθούσης, ὅπου ἡ καταιγὶς ἐσύριζε λυπηρῶς.

— Τί καταιγὶς! τῷ εἶπε χαμηλοφῶνως, λαβοῦσα τὴν φλέγουσαν χεῖρά του καὶ προσελκύσασα αὐτὸν σχεδὸν ὑπὲρ τὰ παραπετάσματα...

«Καὶ κύριοι αἱ ὕψιστα αὐταὶ παραγγελίαι τῆς μητρὸς τοῦ Βαγιάρ, διασωθεῖσαι μέχρις ἡμῶν ἐν τῇ τόσῳ γλυκεῖᾳ τοῦ μεσαιῶνος γλώσσῃ...»

Οὕτως ὠμίλει ἦδη ἐν Σαμπερύ ὁ μέγας τοῦ Πανεπιστημίου ἀναμορφωτής, πρὸ τοῦ ἀρχαίου τῶν δουκῶν Σαβόα μεγάρου, περιτοιχοῦμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τέλει, κυριαρχῶν διὰ τῆς ρητορικῆς του φαντασίας ἀπείρου πλήθους, κρατῶν εἰσέτι τὸ μὲ ἐλεφαντοδόντινον λαβὴν μυστήριον, δι' οὗ εἶχεν ἐπιγρίσει τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον τοῦ λυκείου.

«Ἐπρεπε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γαλλίας νὰ ἀπηύθυνε τοὺς λόγους τούτους εἰς ὅλα τὰ τέκνα του: Πέτρε, υἱέ μου, σοὶ παραγγέλλω πρὸ παντὸς ἄλλου...»

Καὶ ἐνόσφ' ἔλεγε τοὺς συμπαθεῖς τούτους λόγους, ἡ χεὶρ του, ἡ φωνή του, αἱ πλατεῖαι παρεαὶ του ἔτρεμον ἐκ συγκινήσεως ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς μεγάλης καὶ πλήρους ἀρώματος αἰθούσης, ἐν ἣ ὑπὸ τὸν θόρυβον σφοδρᾶς καταιγίδος, εἶχε συνταξῇ τὸν λόγον τοῦ Σαμπερύ.

XII

Εἰς τὰ προϊόντα τῆς μεσημβρίας

«Ἡ δεσποινὶς εἶνε πολὺ ἀσθενής... δὲν ἡμπορεῖ νὰ δεχθῇ κανένα».

Τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐλάμβανε καθ' ἐκάστην ἡ Ὠδιέρτη Βαλμαζοῦρ, δεκάκις ἦδη ἐλθοῦσα πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ὁρτενσίας.

Μάλιστα, ἡ Ὁρτενσία ἠθέλει σοβαρῶς. Ἐβλεπε τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Βαλμαζοῦρ ἀντίθεσιν... καὶ ὅμως τὸν ἠγάπα. Ὁλοκλήρους διήρχετο νύκτας ἀνακυκῶσα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της τὰς θλιβερωτέρας σκέψεις. Καὶ ἐπὶ τέλους κατέληγεν εἰς τὴν ἐξῆς:

«Ὅχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάμω... προτιμῶ μᾶλλον ν' ἀποθάνω».

Ἡ ὑγεία τῆς ὁσημέραι πρὸς τὰ χεῖρω ἔβαινε καὶ αἱ παρεαὶ της ἐκοιλινοῦντο ἐπ' αἰσθητῶς.

Ἐκ τῆς οἰκίας Ἀὲ Κεσνοῦ ἡ Ὠδιέρτη ἀπελπίς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ πατήρ της εἶχεν ἐξέλθει. Καὶ τοῦτο δ' ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινε τὴν ὀργήν της διότι ἀπὸ τίνος χρόνου ὁ πατήρ της ἐπέστρεφε λίαν ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ αὕτη οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ συγχάζωσιν ὁ τε πατήρ καὶ ὁ υἱὸς εἰς τὰ καφενεῖα, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐξοδεύσωσιν ἀδίκως χρήματα. Ἡμέραν λοιπὸν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ εἶδεν αὐτὸν εἰσερχόμενον εἰς τι μαγαζεῖον μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν :

Εἰς τὰ προϊόντα τῆς Μεσημβρίας.

Καὶ πράγματι τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν τῆς Μεσημβρίας ἀπὸ τοὺς καταστηματαρχας, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μέφρ, μέχρι τῶν ὑπηρετῶν, μέχρι τῶν ἀγοραστῶν, φλυαρούντων ἐπὶ ὥρας, διὰ τὴν ἀγορὰν πλακοῦντος δέκα λεπτῶν, ἡ καθημένων κύκλῳ καὶ συζητούντων ποῖον τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν παστῶν κρεάτων.

Μέσῳ τοῦ ὁμίλου τῶν συμπατριωτῶν τούτων ὁ γέρον Βαλμαζοῦρ ἦτο λίαν εὐμενῶς δεκτός. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μέφρ εἶχον ἀναμνησθῆ ὅτι εἶχον γνωρίσει αὐτὸν ἄλλοτε εἰς τὴν μεσημβρίαν εἰς τινα συναυλίαν τυμπανιστῶν.

Τὴν εὐτυχίαν ὅμως τοῦ γέροντος Βαλμαζοῦρ διέκοψεν ἡ θυγάτηρ του εἰσελθούσα αἰφνης :

— Τί κάμνετε ἐδῶ, πατέρα ;

Ἡ κυρία Μέφρ ὑψώσασα τὰς χεῖρας ἀνέκραξε :

— Πῶς ! εἶνε ἡ κόρη σας ;... Δὲν μὲς τὸ εἶχετε εἰπεῖ... Ἄ ! τί μικροῦτσικη ποῦ εἶνε...

Καὶ τῇ ἔδωκε κάθισμα πλησίον της. Ἡ Ὀδιδέρτη ἔμεινεν ἐκπληκτος. Ἦρχετο ἐκ τοῦ ψύχους, τοῦ σκότους νυκτός Δεκεμβρίου, ἤρχετο ἐκ τοῦ Βορρᾶ, ἤρχετο ἐκ τοῦ χειμῶνος καὶ αἰφνης εὐρίσκετο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐν τῷ καταστήματι τῶν κυρίων Μέφρ. ἐξαισιῶς ἐστολισμένῳ μετὰ ὅλα τῆς Μεσημβρίας τὰ προϊόντα ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν Χριστουγέννων. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς χωρίον μετὰ ἐν ἔτος ἐξορίας καὶ δοκιμασιῶν. Ἡ σθάνετο ἐαυτὴν ἐπανελθούσαν εἰς τὴν προτέραν τῆς ζωὴν, τὰς προτέρας συνηθείας της καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ρουμεστὰν προφερόμεν πλησίον της διέκοψε τὴν συγκίνησίν της. Ἦτο ἡ κυρία Μέφρ, ἥτις παρήγγελεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν της νὰ μὴ κάμῃ λάθος καὶ μεταφέρει τοὺς ἰχθῦς τῆς Μεσημβρίας εἰς τὴν ὁδὸν Γκρενέλ, ἐνθα τὸ Ὑπουργεῖον, ἀλλ' εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου.

— Φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν ὁδὸν Γκρενέλ δὲν τὰ ἔχουν σὲ ὑπόληψιν τὰ ψάρια μας ἐπεί τίς τῶν παρακαθημένων.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ κύριος Μέφρ...

Ἡ γυναῖκα του εἶνε κυρία τοῦ Βορρᾶ, ὅλως διόλου τοῦ Βορρᾶ... ἐνῷ εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου εἶνε ἡ ὡραία Μεσημβρία, ἡ ζωηρότης, τὰ τραγούδια... Νομίζω πῶς ὁ Νουμᾶς εὐχαριστεῖται καλλίτερον ἐκεῖ.

Ὁμίλουν οὕτως ἀπροκαλύπτως περὶ τῆς δευτέρας κατοικίας ταύτης τοῦ Νουμᾶ, ἐν ἣ οὗτος ἠδύνατο ν' ἀναπαύηται ἐκ τῶν κόπων τῆς Βουλῆς. Βεβαιότατα ὅμως ἐὰν τὸ τοιοῦτον συνέβαινε καὶ διὰ τὸν σύζυγόν της, ἡ κυρία Μέφρ ἠδύνατο νὰ γείνη ἐξάλλος ἐξ ὀργῆς, ἀλλὰ διὰ τὸν Νουμᾶν ἦτο φυσικόν. Μήπως δὲν εἶχον πράξει τὸ αὐτὸ καὶ οἱ βασιλεῖς Κάρολος I' καὶ Ἐρρίκος Δ' καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ βασιλεῖς.

Καὶ ἀνέφερον τὰς λεπτομερείας τῶν μετὰ τῆς Ἀλίκης Βασσελερὺ σχέσεων τοῦ Νουμᾶ καὶ τὰ μεγάλα τῆς μικρᾶς θέλητρας.

Ἡ δ' Ὀδιδέρτη ἤκουε μετὰ τῆς μεγαλητέρας προσοχῆς πάντα ταῦτα, οὐδὲ λέξιν χάνουσα καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀποτυπώσῃ ἐν τῇ νῷ της τὸ λεχθέν ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν, ἐνῷ οἱ μικροσκοπικοὶ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἐκ διαβολικῆς χαρᾶς.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Θεόδωρος Μπαμβίλ

Ὁλίγον ἀργὰ, ἵνα τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου σχετικῶς τελείαν παρασχωμὲν εἰκόνα τοῦ ἐσχάτως ἀποβιώσαντος γάλλου ποιητοῦ, δημοσιεύομεν τὴν προσωπογραφίαν αὐτοῦ, συνοδουμένην ὑπὸ μεταφράσεως περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἀμυδρὰν δυναμένου νὰ δώσῃ ἰδέαν τῆς ἐκτάκτου τοῦ Μπαμβίλ λεπτότητος καὶ παρατηρητικότητος.

Ὁ Θεόδωρος Μπαμβίλ ἐγεννήθη τῷ 1823 ἐν Μουλὲν ἐκ πατρὸς πλοίαρχου· νεώτατος μεταβὰς εἰς Παρίσιος ἐπέδωκε εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ποίησιν ἥς κατόπιν, κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μέχρι τοῦ θανάτου του χρόνους, ἐγένετο εἰς τὸν περιφανεστάτον διδασκάλου.

Ἦρξατο διὰ σειρὰς ποιημάτων, τῶν *Καρνατίδων* ἣν ἐπικολούθησεν ἑτέρα, οἱ *Σταλακτίται*. Ἀλλὰ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς κατέδειξε τὴν περὶ τὴν στιχογραφίαν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν φόρμιν, τὸ ἐξωτερικὸν δηλαδὴ τῆς ποιήσεως ἐνδύμα, τὴν γλῶσσαν ὡς συνήθως λέγομεν ἡμεῖς, ἀνύψωσεν καὶ ἐτελειώποιησεν εἰς βαθμὸν παροιμιώδους, εἰνὲ ἰσχυρὰ τῶν σατυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων, αἱ *Odes funambulesques*, αἱ τῷ 1857 ἐδημοσίευσεν. Ἐκτὸς τῶν ποιητικῶν τούτων ἔργων ὁ Μπαμβίλ ἔγραψε πλὺθον διηγημάτων καὶ ἡθογραφιῶν, κωμωδίας πλείστας, ἐν αἷς ἡ ἐκτακτὸς λεπτότης καὶ ἡ περὶ τὴν στιχογραφίαν τέχνη αὐτοῦ ἐθαυμάσθησαν.

Οἱ εἰς τοὺς καὶ μόνους τῶν ποιητικῶν ἔργων, αἱ ὑποθέσεις τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ, δεικνύουσι τὴν λατρίαν ἣν ἔστρεφεν ὁ Μπαμβίλ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα. Ἐκ τῶν ἑλληνικωτάτων τούτων ἔργων δύο καὶ μόνον ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀναγνώσεως εἰς τὴν κατὰ τὴν εὐφυῆ ἡμετέραν τοῦ Χ. στ. I. Στεφάνου μεταφράσιν καὶ ἄλλην τινα κωμωδίαν ἥς διαφεύγει ἡμῖν ὁ τίτλος· καὶ ταῦτα ἐνῷ τὰ ἔργα τοῦ Μπαμβίλ εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων τῆς ξένης Μουσικῆς προϊόντων τὰ ὅποια οἱ πολλοὶ δυστυχῶς παρ' ἡμῖν δόκιμοι μεταφράσται ὥφειλον κατ' ἐξοχὴν καὶ πρὸ πολλοῦ νὰ καταστήσωσι κτῆμα τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας. Ἀς γείνη τοῦλάχιστον τοῦτο τώρα, ὅτε ὁ θάνατος ἐπανεφάρεν εἰς τὰ στόματα πάντων τὸ ὄνομα τοῦ μετριώφρονος ποιητοῦ, τοῦ ὡς παρθένος ἐρωβριμένου ὅταν ἤκουε νὰ ἐπαινῶται ἐνώπιόν του τῶν ἔργων του.

Ὁ Λόρδος Γράμμιτς

Ὁ Λόρδος Γράμμιτς ὅστις πολλάκις ὤψατο φωνὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος ἐγεννήθη τὸν Μάιον τοῦ 1815 καὶ ἤρξατο τοῦ διπλωματικοῦ σταδίου ὡς ἀκόλουθος τῆς ἐν Παρίσιος πρεσβείας τὸ 1836 εἰς τὴν ἐκλεχθεὶς μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. ἀπεδύθη ἔκτοτε εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Τὸ 1840 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, τὸ δὲ 1846 διεδέχθη τὸ ἀποθανόντα πατέρα του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ὁμοτίμου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν λόρδων.

Καταλαβὼν ἔκτοτε διαφόρους θέσεις, ἐγένετο τὸ 1858 πρῶτος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Λόρδου Πάλμερστον καὶ τὸ 1868 ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Γλάδστον, διατελέσας εἰς τὴν θέσιν ταύτην μέχρι τοῦ 1874, ἔκτοτε δὲ ἀνεγνωρίσθη ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος. Κατὰ δὲ τὸ 1880 προσκληθεὶς παρὰ τῆς βασιλείας ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωθυπουργίαν ἠρνήθη, ὑποδείξας τὸν Γλάδστονα, ὡς δικαιούμενον νὰ ἐπιτελέσῃ τοιοῦτο καθήκον, αὐτὸς δὲ ἐγένετο ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁθων Σωνιέρως

Ὁ Ὁθων Σωνιέρως ἔλκει τὸ γένος ἐξ εὐγενοῦς στρατιωτικοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας. Ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ κατέχει θέσιν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν ναυτικῶν ἡρώων τοῦ εὐγενοῦς ἔθνους. Ὁ πάππος του ἐπίσης ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ, κατελθὼν εἰς Κέρκυραν, ἐνυμφεύθη ἑλληνίδι, αὐτῇ δὲ ἐγεννήθη καὶ ὁ πατήρ τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιάτρου, γνωστός ὡς εἰς ἐκ τῶν πρώτων στρατιωτῶν τοῦ πρώτου τακτικοῦ στρατοῦ ἐν Ἑλλάδι, ταχθεὶς ὑπὸ τὸν Φαβιέρου καὶ λαβὼν ἐνεργὸν μέρος, ὡς ὑπασπιστὴς μάλιστα τοῦ μεγάλου ἐκείνου φιλέλληρος, κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, ἀποθανὼν δὲ μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου. Ἐν Κορὼνῃ ὑπηρετοῦντος τοῦ πατρὸς Σωνιέρου, ἐγεννήθη αὐτῷ ὁ Ὁθων τῇ 12 Ἀπριλίου 1835. Διανύσας τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Ἀθήναις καὶ συνεχιζὼν τὰς οἰκονομικὰς παραδόσεις κατετάχθη τῷ 1862 ὡς δόκιμος ἱατρός εἰς τὸν στρατὸν τῆς ἡρᾶς, ὁποῦθεν τῷ 1867 μετετέθη εἰς τὸ Β. Ναυτικόν. Διελθὼν αὐτῷ ἐκ τῶν πρώτων τὰς βαθμίδας τοῦ υγειονομικοῦ κλάδου, τὸν ὅποιον ἐτίμησεν ὄντως, προήχθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιάτρου, ἐν τῷ ὅποίῳ εἰμαρτι τῶσαν ταχέως νὰ στερήσῃ τὸ Ναυτικὸν τῆς ἱκανότητος καὶ τοῦ παροιμιώδους ζήλου του.

Ὡς ναυτικὸς ἱατρός, ὁ Ὁθων Σωνιέρως, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν στάδιον τῆς ὑπηρεσίας του, ἐξαίρετως διεκρίθη καὶ ἠγαπήθη. Κατ' ἐξοχὴν ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος καὶ φιλόπονος, παρέσχε πλείστας ὅσας ὑπηρεσίας εἰς τὸν υγειονομικὸν κλάδον τοῦ Ναυτικοῦ μας. Αὐτὸς πρῶτος καθήρτισε τὸ Ναυτικὸν Νοσοκομεῖον, μετὰ τοῦ ὅποιο ἀρρήκτως εἶχε συνδέσῃ τὴν ζωὴν του. Χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ καθιέρωσιν καὶ πληρεστάτη χειρουργικὴ ἀποθήκη καὶ ἡ κεντρικὴ φαρμακοποιήσιν τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

Τὰς ἀρετὰς ταύτας τοῦ ἀνδρὸς ἀναγνωρίζων καὶ ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ σωτήρος καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐτίμησεν αὐτὸν ὡς ἱατρὸν τῆς θαλαμηγού « Ἀμφιτρίτης » κατὰ τὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπηρετοῦσαν του ἐτιμῇ καὶ διὰ τοῦ Δανικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ παρασήμου καὶ ἐνθα κατέκτησε τὰς συμπαθείας τῆς βασιλικῆς ἡμῶν οἰκογενείας, ἥτις καὶ κατέθηκεν θαλερὸν καὶ πολυτελεῖ ἐκ φυσικῶν ἀνθέων στέφανον ἐπὶ τῆς σοφοῦ του.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἱατρὸν καὶ ὡς πολίτην ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς ἐγνωρίσεν τὸν Ὁθων Σωνιέρου, ἐδόχως φιλήθρως καὶ προσιῶν. Τὴν στέρησιν του ἀπολοφύρεται ἤδη ἡ πολὺτιμος αὐτοῦ σύζυγος, διαπρεπὴς δέσποινα, θυγάτηρ Ἀξελού, διακρινομένη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ καὶ ἐν Πειραιῇ ὡς πρώτη πάντοτε εἰς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας, καὶ αἱ ἀτυχεῖς αὐτοῦ ἀδελφαί.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης καθηγητὴς κ. Γούλιος Βιλῶν ἤρξατο τῆς δημοσιεύσεως περιοδι-